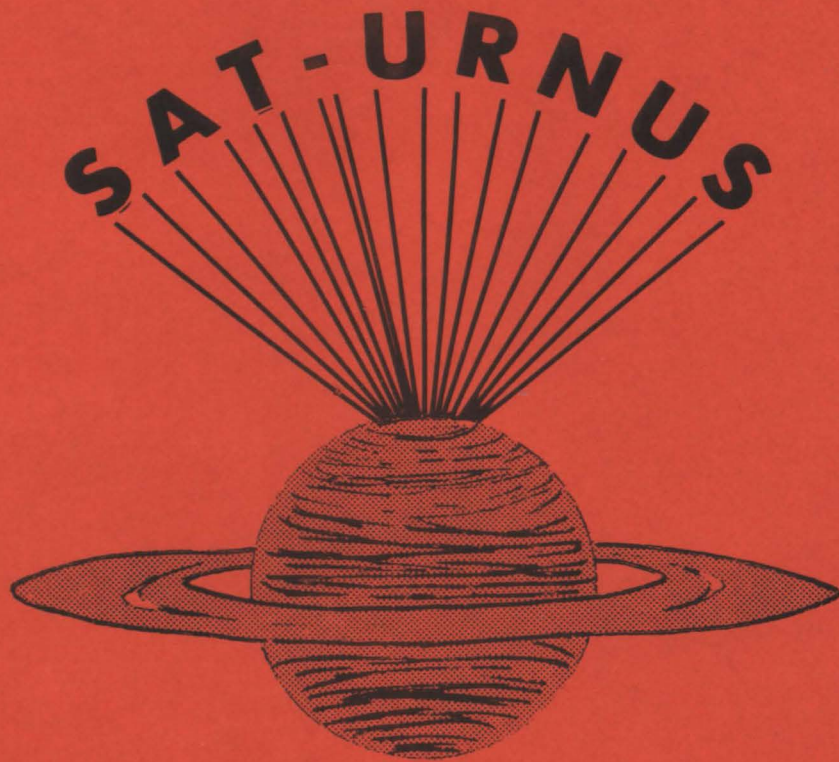

ÄRGÅNG 3

NR. 3 1979

Tidskrift för

***UFO-logi Astronomi
Parapsykologi m.m.***

Utgiven av

Sala Amatörförening
för
Tvärvetenskap

SATURNUS 3/79
ÅRGÅNG 3

medlemstidning för
SALA AMATÖRFÖRENING
FÖR TVÄRVETENSKAP
(SAT)

Ansvarig utgivare:
Styrelsen.

ADRESS:
SAT
ÖSTRA TULEGATAN 43
733 00 SALA

TEL: 0224-17771

POSTGIRO 20 55 33 - 3
PREMUNERATIONSavgift
30.00 Kr - 1979

Utkommer 6 gånger/år

I ett par tidigare nummer av Saturnus har jag kritiserat religionen på ett inte alltför positivt sätt. Detta har nu fått sina återverkningar i form av bl.a. brev och telefonsamtal. Många av de som hört av sig är väldigt positiva till kritiken men en stor del säger att vi inte ska nedvärdera och belacka kyrkan som vi gör. De till och med vill hävda att det finns klara arkeologiska bevis för att saker och ting har hänt exakt såsom bibeln säger. Vi ska nu ta och titta lite på bibeln och dess urkunder:

Ordet bibel kommer från det grekiska ordet biblia, böcker. I ett lexikon heter det under detta uppslagsord: "Bibel, Böckernas bok, Den heliga skrift, den samling skrifter som av de kristna kyrkorna betraktas som den gudomliga uppenbarelseens urkunder, som Guds ord...."

Om vi tar nya testamentet så är det ju så här om sanningen ska fram att ingen av evangelisterna var samtida med Jesus och ingen av dem som levde samtidigt med honom skrev någon ögonvittnesskildring. De tre punkter som jag vill föra fram mot

sanningshalten i bibelns verser och kapitel är följande:

1/ att de handskrivna urkunderna på arameiska är grundade på människors muntliga traditioner, varigenom både andemening och sanning förändrats, när uppteckningarna gjordes flera mansåldrar efter Kristi födelse.

2/ att översättningarna från arameiska vimlar av grova felaktigheter, vilket i annat sammanhang kan bevisas genom senare års bearbetningar av språksspecialister. De urkunder som teologer hänvisar till när de vill bevisa att det som står i bibeln är sanning är alla utan undantag skrivna mellan fjärde och tionde århundradet e.Kr. Det rör sig om ca 1500 skrifter eller rättare sagt avskrifter som i sin tur är avskrifter efter avskrifter och inte en enda avskrift stämmer överens med någon annan. Moderna språksspecialister har räknat över 80000 (!) avvikelser. Det finns inte en sida i "urtexterna" där det inte cyklar upp motsägelser. Från avskrift till avskrift har författarna gjort om verserna och anpassat dem efter de aktuella behoven.

Den mest kända "urtexten", Codex Sinaiticus skriven under 500-talet e.Kr. återfanns 1844 i ett kloster i Sinai. Den innehåller 16000 korrigeringar, som ska ha gjorts av sju olika "författare".

3/ att de s.k. kyrkofäderna har allt sedan kyrkomötena i Nicaea 325 och Konstantinopel 381 e.Kr. medvetet ändrat evangelie-texterna, bl.a. genom utslutningar, har bidragit till att vidmakthålla kyrkans makt och rikedom. Den 30/6 1968 fastslog den katolska kyrkan följande:

Den katolska kyrkan är den enda sanna kyrkan,
bara den katolska kyrkan har anförtrotts alla himmelska skatter,
den katolska kyrkan förkunnar den oförfälskade sanningen,
den katolska kyrkan är nödvändig för frälsningen,
den katolska kyrkan är ensam arvtagaren till de gudomliga löftena,
den katolska kyrkan är ensam i besittning av Kristi ande,
den katolska kyrkan har ensam anförtrotts det ofelbara ämbetet.....

Samma katolska kyrka förkunnade den 18/11 1965 följande:

att Bibeln hade Gud som upphovsman
att Bibeln är helig i alla dess delar
att Bibeln i alla dess delar författats under inverkan av Den Helige Ande,
att allt vad de inspirerade bibelförfattarna skrivit ska gälla som skrivet av den Helige Ande,
att bibelns lära är säker, trogen och utan misstag.

Med det här vill jag inte speciellt angripa katolicismen utan det här ovanstående gäller tyvärr alla religiösa inriktningar. Till slut vill jag bara ställa några frågor.

När nu forskare har kommit fram till att alla bibelns urtexter är ändrade och korrigerade till det oigenkännliga hur kan man då fortsätta att lura och duperas folk att just deras religion är den rätta?

Hur kan nutidens svenska prästerskap under sådana förhållanden inbördes basera sina skilda åsikter om kvinnopräster på lösa citat och benhårda större texttolkningar ur Bibeln

JORDENS SJU SHANGRI-LAS

Shangri-La har en gång fångat allmänhetens intresse därför att det framstår så verkligt och är något som starkt vädjar till den mänskliga själens längtan efter en värld i fred och liv i evig ungdom. Filmen Lost Horizon har vid repriser därför varje gång fyllt biosalongerna. Den visades senast i svensk TV den 24 december 1965 kl 20.40 under titeln: Bortom horisonten.

Helt naturligt är det många som betvivlar att det i verkligheten finns några Shangri-Las... Men på jorden idag är sju sådana kända.

Först finns ett Shangri-La i Venezuela. En vilsegången vandrare en upptäcktsresande, var den förste som kom dit för 19 år sedan. I månader hade han vandrat bland vilda folkstammar, och tillsynes genom en ren tillfällighet, nådde han den hemliga staden högt uppe bland bergen, på alla sidor omgiven av djupa klyftor och avgrunder. I sju månader stannade han i staden. När han återvände var det ingen som trodde på hans berättelse om den fantastiska staden, de vita människorna där, som helt avvek från de mörkhyade infödingarna som bebodde alla de intilliggande regionerna. Han berättade att folket i detta Shangri-La visste hur vår civilisation utvecklade sig och vad som ägde rum, trots att inte några kommunikationer med den yttre världen förekommit sedan de första engelska kolonisterna - pilgrimsbröderna - i början av 1600-talet landade vid Plymouth Rock i USA. De beskrev våra bilar, ritade diagram som visade våra viktigaste järnvägslinjer, etc. Ingen enda trodde emellertid på hans berättelser.

Senare, för några år sedan, siktades samma Shangri-La igen från ett flygplan som drivits ur sin kurs av en tropisk storm. Planets två förare, båda unga män som inte hade hört något om den föregående skildringen, kunde inte finna någon lämplig landningsplats, men de såg i alla fall den hemliga staden. Drivna av stormen förlorade de den strax ur sikte och kunde inte återfinna den igen. Med lättande moln och obetydlig bensinreserv flög de österut och fann i sista stund plan mark för landning. De berättade om tempelliknande bergsvägg, om överflödande grön vegetation i en skålformad dal högt uppe på dessa bergsområden med intensiv kyla. Eftersom deras beskrivningar stämde med föregående, började en del tro dem och sökte under c:a två år efter den dolda staden. När den inte kunde återfinnas kom tvivlet tillbaka igen. De som tillhör Caetenic mysterieordnar känner emellertid till var staden är belägen.

Det andra Shangri-La har existerat under tusentals år och ligger i Afrika. Närmaste geografiska bestämning är "söder om öster om Mid-Afrika". Denna stad ligger 4300 meter över havet i en ständigt is- och snöklädd bergskedja. Den sågs första gången år 1869. Två män nådde den, en återvände. Dr Livingston passerade nära år 1866 när han utforskade Rovum-dalen. År 1891 utforskade Dr Schulmann de 5500 meter höga bergspartierna nära Ruwenzari och upptäckte då sannolikt staden, för när han återvände och överlämnade sin rapport till uppdragsgivarna i Tyskland vägrade han definitivt att rapportera sina förehavanden under en tid omfattande 19 dagar. Senare anförtrodd han en vän att han under dessa dagar upptäckt någonting så otroligt att, om han berättade det, så skulle han blivit bringad i vanrykte i alla jordens geografiska sällskap. Emellertid, den man som återkom från detta Shangri-La år 1869 berättade om lyckliga, glada människor med gyllenvitt hår, om vackra palats i "Guds Fredsdal", och att en del av invånarna blir över 200 år gamla.

Mystiker känner till detta Shangri-La mitt inne i Afrika och en del har besökt det. En berättade för Sir H.R Haggard om det, och resultatet

blev böckerna "Hon" och "Ayesha", vilka han fick att verka fantastiska för att dölja det han lovat att inte avslöja. Haggard berättade emellertid helt sanningsenligt om deras mirakulösa kunskap, om deras utvecklade vetenskap som för mer än 2000 år legat utom räckhåll för vanliga kommunikationsmetoder.

Jordens tredje Shangri-La ligger i Nordvästra Tibet, fullt verkligt och existerande. Ni kan avundas dess frid och stillhet - det är inte så avvikande från scenerna som visas i den helt imaginära filmen Lost Horizon. De mera framstående mystikerna i detta Shangri-La anslöt sig till den verkliga trettonde Dalai Lama som med följe lämnade Lhasa år 1922 för att återvända till det urgamla heliga centret i östra Anderna.

Det fjärde Shangri-La finns i Nordöstra Spanien.... En dold, som en amfiteater skålformad dal, helt kringgärdad av bergskanter... inte långt från Esterri och väster om Monsterrat. Dalen påminner om en jättelik krater högt uppe i snön, men där nere finns riklig, grön vegetation. Dess stora tempel är byggda i själva berget så att endast fasaderna är synliga. Här lever mer än tusen människor, i en besittning av tidsåldrars visdom och med bekvämligheter överträffande de vi har idag. De lever i glädje och fred, och arbetar med ungdomlig entusiasm tillsammans med andra mysteriegrupper på jorden för att åvägabrunga en ny tidsålder med broderskap och fredlig samlevnad.

Det femte stora Shangri-La är beläget i Guatemala, varifrån det varit verksamt under fyra tusen år. Längst uppe bland bergen, ungefär 24 mil sydväst om Peten Itza. I dess centrum ligger en liten sjö - mycket djupare än den heliga källan vid Chichzen Itza. Skyddad av de höga bergen är dess vatten alltid stilla, en perfekt spegel som om natten reflekterar stjärnornas ljus. Detta Shangri-La är stjärnornas gigantiska amfiteater.

Rykten berättade för mer än trettio år sedan om en stam vita indianer på närbelägna öar utanför Pacifickusten. Nu har man funnit vita indianer på dessa öar, liksom också i det utforskade inlandet, men de är alla degenererade rester efter en mycket gammal vit ras. I kontrast till dessa lever detta Shangri-Las mystiker - ättlingar till denna urgamla vita stam - fortfarande ett högt utvecklat fredligt och fritt liv.

Det sjätte urgamla Shangri-La ligger i Kaukasus. Invånarna där är jordens mest ljushyade folk med ett hår så ljust som platina. De lever bland ravinerna i den eviga snöns regioner, i en dal lika grönskande som sydenglands slätter. Dalen ligger inte långt från det 5200 meter höga berget Ararat och inte heller så långt från Elbrus, som med sina 5600 meter är Kaukasus högsta berg. Dessa höjder når mer än 2300 meter över snögränsen, men likväl ligger dalen dold högt där uppe, dit inte ens moderna bergsklättrare vågar sig. Där ligger staden med sina trädgårdar i grönskande skönhet. Dess omgivningar är glaciärer och stora snömassor, som likt berg glider ner mot de lägre dalarna. Denna plats ligger inte så långt från Krestaya Gora - korsets berg - och den är känd som Silverkorsets dal.

Dalen kan endast nås via bergspass vars sidor av berg och is är nästan helt vertikala och sträcker sig bortåt 2000 meter upp - nästan ofattbart. Det var till detta Shangri-La som Kristus en gång vallfärdade innan han begav sig till södra Arabien och till Ruwenzari i Afrika.

Det är inte rikedom och komfort som är av betydelse för dessa av oss så litet kända människor, utan det är den stilla ron, glädjen och kärleken till nästan, som överträffar allt som vi någonsin drömt om som möjligt på jorden och deras kärlek till livet som håller de största värdena.

Det sjunde Shangri-La - nu det största på jorden - ligger i östra Anderna, högt upp bland tvärbranta avgrunder vilka stiger upp från bergsmassiven tre kilometer längre ner. Nutidens människor besöker aldrig detta hemliga center, med undantag av sådana som får en direkt inbjudan och därmed också blir förda dit. Någon möjlighet att landa där med flyg finns

inte, men moderna forskningsresande har flugit så nära, att de sett de gamla templen högt uppe efter bergssidorna. Tekniker har förundrat sig över hur dessa okända människor kunnat bygga sadana tempel tusentals meter upp i lodräta klippväggar, platser till vilket det är helt omöjligt att bygga vägar. Ändå, när ni får veta att de byggde den ferntida stora vägen över Anderna på en mur så stor och massiv, att den kinesiska mera vid jämförelse blir en leksak hopfogad av byggklossar, då inser ni att de också kunde ha känt till hur man bygger bergstunnlar, mil efter mil långa, vilka tillät tillträde från långt avlägsna punkter.

Men mera värdefullt än allt detta är det lugn och det fredliga liv invånarna i dessa Shangri-Las lever och frånvaron av alla inbördes stridigheter. De kan glädja sig åt bekvämligheter som vi ännu blott drömmer om. Själva är de dock långt ifrån några drömmare utan betydligt mera visa och praktiska än människorna i dagens nationer. De är redo nu, efter 1200 år av yttre inaktivitet, att inviga jordens människor till ett nytt medvetande. Denna invigning har i verkligheten redan påbörjats.

Det finns åtskilligt som jag inte kan berätta för er - av samma orsak som tystnadsplikten för en medlem av frimurarordern, en prästman eller en militär befattningshavare. Men följande kan jag säga - och det är sant: Människorna i dessa Shangri-Las väntar på ett mycket stort antal själar på jorden, själarna på jorden som har lidit så mycket skall vakna upp - förenade och kraftfulla - de ska höja sig i verklig kraft och därmed åvägabrunga den nya tidsålder som människan drömt om under så lång tid.

Varje år inträffar händelser som bekräftar det jag skriver här. T.ex. det som hände en ung, energisk och vital amerikansk arméflygare i Kina strax efter sista världskriget - en ungdom från Missouri - utan någon som helst andlig böjelse. Han var i Kina för att sälja flygplan, men råkade illa ut på grund av de rivaliserande krigsherrarnas inbördes fejder. För att rädda sig själv och även för att få tillfälle att se det okända västra Kina, tog han sitt sista återstående flygplan och flög västerut. Han landade just som ni ser aeroplanet landa i filmen Lost Horizon.

Denne unge man var en tvivlarnas tvivlare, men när jag mötte och hörde honom berätta inför en mindre grupp efter det att han återkommit till Amerika, så var det om skaer som var helt otroliga. Till exempel, en dag när han vandrade i dessa höga Tibetanska berg, stötte han helt oväntat på en naken man, sittande där snön runt omkring var mer än meterhög och temperaturen minus 40 grader C. Ändå var det en cirkel av bar jord runt om mannen - snön hade smält till ett avstånd av nära tio meter från honom, orsakad av en okänd energistrålning som utgick från denna mystiska kropp.

Denna tvivlarnas tvivlare såg och upplevde mycket annat märkligt och underligt som kunde återges här - men kanske har ni gissat det, för när det blev känt att han återvänt till Amerika igen, kallades han till Hollywood som rådgivare vid inspelningen av scenerna i Lost Horizon.

KALLA: Brevcirkeln. Serie A. Brev nr 34. (B. Landone)

PLUTO "OMVÄRDERAS" AV FORSKARNA

Nya observationer av planeten Pluto har uppenbarat överraskande, tidigare okända fakta angående dess natur. Den nyligen gjorda upptäckten av Plutos satellit, Karon, har gjort att man fått revidera beräkningarna av Plutos diameter och massa och därvid har man kommit fram till mycket lägre siffror, vilket gör Pluto till den minsta och lättaste planeten i solsystemet - till och med mindre än vår egen måne. Man har beräknat att Plutos massa är en fyrtiondel av vad man tidigare trott, att dess densitet eller täthet bara ligger något över vattnets. "Den kanske inte är något annat än en snöboll av frusna lätta gaser", påpekar tidskriften Astronomy. Karon vars diameter beräknas vara 40 % av Plutos, är större i förhållande till sin planet än någon annan måne i vårt solsystem.

SER MAN UFO PÅ RADAR ?

Dissskusioner om UFO:s vara eller icke vara går ibland höga i press, radio och TV. Rymdkändisskribenter uttalar sig den ena gången för UFO:s existens bara för att sedan påstå, att UFO helt enkelt inte kan finnas. Den som läser sådant känner sig helt förvirrad, men skribenten ser inte till detta utan endast till möjligheten att tjäna pengar, och då måste han variera sig för att hans alster skall säljas. Många goda ideér har på detta sätt offrats till penningens altare, allt för att tillfredställa lättsinniga skribenters penninghunger.

När man sedan försöker bevisa det ena eller det andra, ja, då hugger man till med vår teknologis hjälpmedel. precis som om den skulle vara fulländad och kunna ge svar på all världens problem. Det är ju tvärt om så att vår teknologis uppfinningar är mycket begränsade och därtill destruktiva.

Att ta detta som utgångsbas i fråga om andra civilstationer är inte endast dumt utan också helt huvudlöst. Skall vi utgå från någonting, måste vi förutsätta att ALLT ÄR MÖJLIGT. Detta borde varje individ förstå. Om inte våra förfäder hade gjort detta skulle vi inte ha några flygplan t ex.

På tal om möjligheter, har radar påtalats som en sådan för att spåra UFO. Den har också använts för att bortförklara UFO:s. Visst går det bra - det utgör ytterligare bevis på de brister vår teknologi kan uppvisa.

Det är kanske på plats att nämna något om vad en radar är och hur den fungerar. En radar består av fyra huvudkomponenter: Sändare, mottagare, antenn och indikator (katodstrålerör) benämnd PPI med engelsk förkortning. Sändaren sänder via antenn ut pulser av varierande frekvens. Beroende på användningsområde varierar dessa mellan 3 cm och 0,5 m meters våglängd. Dessa pulser studsar tillbaka om de träffar ett fast föremål, och fångas upp av antennen och förs via en omkopplingsanordning in i mottagaren. Från mottagaren går de till ett PPI där man visuellt kan avläsa den från sändaren utsända och genom mottagaren via föremålet återreflekterade pulsen. Då man känner hastigheten på den utsända pulsen har man bara att dela den förflutna tiden med två för att få avståndet till föremålet.

Var använder man nu denna underbara uppfinning? Som vanligt är det i första hand krigsmakten som använder sig av radar. Det är också denna som utvecklat radarn till vad den är idag. Inom försvaret används den som flygburen siktes -spanings -och navigationsradar. Som marinradar användes den på liknande sätt. Vi har också ett markbaserat radarbevakningssystem med uppgift att bevaka vårt luftrum.

Då det gäller UFO torde det markbaserade bevakningssystemet vara av största intresse, även om givetvis ett flygplans spaningsradar också skulle vara intressant. Men då flygplan endast kortare perioder är i aktion, är sannolikheten störst att det markbaserade, dygnet runt bemannade radarsystemet skall upptäcka UFO:s.

Ser man nu UFO:s på våra PPI runt om i landet? Gör man det inte, vilket hävdas av försvaret, är det nog dags att byta ut, antingen operatörerna eller också utrustningen, eller kanske rent av bådadera. Varje radarantenn i den kedja av radarstationer som täcker vårt land har en viss sektor i sidled och höjdlid som den bevakar. På radar-PPI:t kan man se allt som sker inom denna sektor, vidare är stationen via ett datasystem sammankopplat med övriga, liknande stationer i landet, vilket gör att man på så sätt kan följa ett föremål under hela dess färd på sam-

tliga radarstationer, som är kopplade till systemet.

Nu kan ju tyckas, att det inte bör finnas någon chans för ett UFO att smita förbi. Som alltid finns det dock luckor på PPI:t. Allt finns där, men det går kanske inte att se. Förklaringen är den, att man på PPI:t även ser marken runtomkring i form av radarekon. De står givetvis stilla på samma plats. Antag nu att ett UFO kommer uppifrån och går rakt ned mot marken i den sektor där en radar arbetar. På skärmen (PPI:t) ser det då ut som om det stod stilla och det liknar då markekon och är praktiskt taget omöjligt att upptäcka. Om UFO:t däremot flyger horisontalt går det mycket lätt att upptäcka men om det stannar blir det svårt att spåra. Då ser det ut som ett markeko och kommer med 99,99 % säkerhet inte att upptäckas.

Frågan finns fortfarande kvar, ser man UFO:s?

Svaret är ja, visst ser man UFO:s på dessa radarstationer, man kan inte säga att det rör sig om UFO:s, flygande tefat. Vad man ser är oförklarliga ekon som kan vara praktiskt taget vad som helst från flygande tefat till elektriska virvlar (klotblixtar), radaränglar som beror på luftlagrens lägesändringar (sker på morgonen).

Men radarn kan inte skilja på radaränglar, elektriska virvlar och förtätningar, flygande tefat och annat "flygtyg". Den registrerar endast. Operatören vid PPI:t skall själv döma och bedöma vilket i många fall är ett hopplöst företag. Chanserna att verkliga flygande tefat smyger sig in bland energiförtätningar och andra konstigheter är ganska stora. Som radaroperatör har man liten möjlighet att avgöra vad det egentligen är frågan om. Ett flyg kan kollas och uteslutas, men det är också nästan allt. Lita därför inte helt på radar. Trots allt är nog människan den som är mest lämpad att avgöra vad som finns att se, även om många psykologiska faktorer kan spela in när det gäller en korrekt bedömning.

Källa: UFO-information 4/1975
K-A Jonzon.

A-N Nilsson/SAT

FORNTIDA FLYGTEKNIK UNDERSÖKS AV TYSK STUDENT

Vid årssammankomsten för gruppen MUFON-CBS vid institutet för teoretisk fysik vid universitetet i Tübingen berättade fil. stud. Lutz Gentes från Frankfurt om gamla skrifter på sanskrit som innehåller anvisningar om handhavande och konstruktion av flygande rymdskepp. Det mest betydande av alla indiska epos, Mahabharata, som många astro-ärkeologer åberopar, innehåller en stor mängd berättelser om landande, flygande och startande rymdskepp. Som ägare anges olika gudar vars hemorter är planeter i främmande solsystem. Som nummer två efter Mahabharata brukar man räkna Ramayana. Detta stora indiska epos, som innehåller beskrivningar av rymdskepp och med dessa förda krig, togs från början inte på allvar av vetenskapsmännen.

Samarangana Sutradhara anses vara det mest betydande encyklopediska verket om naturhistoria i flydda tider. I detta verk beskrivs konstruktionsprincipen för flygmaskiner som kallas "Vimana". Mest förvånande är emellertid en skrift av Mahaschibaradscha, en av sin tids störste vis. Denna skrift hittades år 1918 i Baruda. År 1963 lämnade vetenskapsteoretikern Boy i Bulletin of the National Institut of Science of India en utförlig redogörelse för innehållet i denna sanskrittext. I Viamani-Bragharan finner man också uppgifter om flygplanens vapen och stridsförmåga. Med minutiös noggrannhet blir de förödande verkningarna beskrivna av bombfällning och yttäckande eldvapen. Dimspridning, bedövande gaser och ljudvapen tycks inte heller vara obekanta. I en av "De trettiotvå hemligheterna" heter det t.ex.: När man siktar ett fientligt flygplan kan man genom att vrida på en kontakt få hela centrumpartiet i en Vimanas att rotera med 4087 varv/timme. Därigenom alstras snabba tryckvågor.

Sedan många år arbetar de militära myndigheterna i Frankrike och i USA med försök att åstadkomma ett infraljudvapen, en sak som synbarligen indierna kände till och använde som vapen redan för många sekler sedan.

TANKEKRAFT

I åratal har gåtan med den fantastiska ryskan, som kan få klockor att stanna, kompassvisare att snurra och äpplen att flytta sig gäckat ryska vetenskapsmän.

En professor L Vasilijev, som hade kvinnan, Nelija Michailova under uppsikt under en rad av år, dog utan att kunna ge något tillfredställande svar på gåtan.

Historien om Nelija Michailova, som hittills varit en hemlighet, publicerades nyligen i tidningen Moskovskaja Pravda. Vetenskapsmän som sett ryskan i aktion i verkligheten eller på film är alla överens om att det inte är fråga om något fuffens. Men hur hon bär sig åt är en fråga som hittills inte fått någon lösning och åsikterna om hur det hela går till går vida isär.

Tidningen berättar, att ett rapportteam sett kvinnan i arbete på film där hon fick ett stycke bröd och en vinkaraff att flytta på sig. Hon fick en klocka att stanna och accelerera utan att ha rört den med sina händer och endast genom att iaktaga den.

En av reportrarna sade att han besökt Nelija Michailova och placerat ett glas och en pennhylsa på ett bord. Hon betraktade föremålen mycket intensivt, och rynkade pannan, sade han. - Sedan började glaset och hylsan att röra på sig, jag lade hylsan under glaset. Hon tittade på det och hylsan började förflytta sig från glasets ena hörn till det andra. Hon gjorde det utan ansträngning och hon andades inte heller särskilt tungt, sade han. Tidningen framhåller att Michailova inte drog i bordduken därför att de andra föremålen på bordet stod stilla. Hon kunde inte heller ha använt sig av en magnet för att få glaset att röra sig och knappast heller begagnat sig av hypnotism "då man knappast kan hypnotisera en film".

För flera år sedan gjorde flera grupper av vetenskapsmän undersökningar av fallet. Vid ett annat experiment, efter 20 minuters intensivt betraktande framställde ryskan "jättelika spänningar" och fick en kompassnål att snurra.

VILKEN BLICK

Som toppnummer på sin uppvisning förvisade den fantastiska ryskan med sin blick samtliga föremål på bordet i en hög på golvet. Tidningen lämnar mycket knapphändiga upplysningar om fröken Michailova. Om hennes tidigare leverne sades endast att hon som tonåring bekämpat en division stridsvagnar under andra världskriget och att hon sårades allvarligt.

De vetenskapsmän som intervjuvats har helt olika åsikter om fenomenet Michailova. Att det rörde sig om "elektrostatiska krafter", att det är frågan om "nya krafter i människan" och att "vi kan säga vilka resurser som finns i människokroppen", är några omdömen.

Alla vetenskapsmän är ense om att det inte ligger något fuffens bakom och yrkar på att frågan ska studeras närmare. Man rekommenderar nu att en film om fröken Michailova ska visas överallt för att försöka påvisa om det finns flera människor med samma förmåga. Någon bland "Oss emellan" läsekrets som ställer upp mot ryskan?

UFO-HÄNDELSE

Av förklarliga skäl är det sparsamt med officiella UFO-rapporter från höga militära befattningshavare. Det är ytterst få som vågar uttala sig - och framförallt framträda med namn.

Överstelöjtnanten i Flygvapnet Åke Somnell, f.n. stabschef vid F-21 i Luleå, har lämnat följande redogörelse till UFO-Sveriges rapportcentral:

PERFEKT FORMATIONSFLYGNING:

Strängnäs, Södermanland 6 maj 1975 Kl:23.33

Den 6 maj 1975 klockan 23.33 befann jag mig några hundra meter norr om pansarregementet i Strängnäs. Jag upptäckte då några ljuspunkter i V-formation i SSV, ca 40 grader över horisonten med rörelse mot norr.

-Objekten flög i tätt sammanhållen formering "perfekt formationsflygning". Strax efter högsta passage gjordes ett snabbt flankbyte, med max. två sekunder för att fullborda manövern, varefter formationen fortsatte norrut i samma formering som tidigare.

-Himlen var ljus i norr och ca 30 grader över horisonten avtog ljusstyrkan snabbt och dog ut fullständigt. Varje ljusfläck hade en diameter, som jag bedömer vara halva måndiametern och ungefär samma ljusstyrka som månen. Objektens färg var gulaktiga, men med en röd färgton i centrum och något diffusa i kanterna.

-Formationen hade storlek, som kan jämföras med ett A-flygplans konturer på ca 250 - 300 meters avstånd. Jag bedömer vinkelhastigheten och formationens storlek vara samma som ett flygplan har, som passerar på nämnda avstånd och med en hastighet av 500 km/h. Totala observationstiden var ca 15 sekunder.

-Jag reagerade med förvåning och fattade snabbt, att det var något "ovanoigt" och koncentrerade mig på att göra exakta iakttagelser beträffande vinklar, beteende etc.

Det kan här vara på sin plats att återigen påminna om att 80 % av alla UFO-observationer får efter mer eller mindre noggranna undersökningar sin naturliga förklaring. Mest rör det sig om meteoriter, bolider och rymdskrot. Man kan säga att 1978 var ett normalår när det gäller inkomna UFO-observationer. I nedanstående fall har det rört sig om meteoriter, bolider och rymdskrot.

19 mars	03.20.	Värmland, Jämtland, Småland m.fl.
5 april	21.45	Småland
11 april	20.00	Dalsland
24 juni	22.47	Dalsland
27 juni	22.40	Skåne
18 oktober	21.30	Värmland
26 oktober	21.45	Västergötland
30 oktober	22.00	hela landet
20 november	23.30	Västmanland
21 december	07.42	Mellansverige

OLÖSTA GÅTOR

"Den största lyckan för en tänkande människan är att ha utforskat det som låter sig utforskas och ödmjukt stå inför det som inte kan utforskas."

v. Goethe.

Den amerikanske TV-kommentatorn Frank Edwards publicerade för en del år sedan en märklig artikelserie om mystiska händelser i världen, vilka han samlade i sin bok "Stranger than Science" och som aldrig fått någon godtagbar förklaring. Alla dessa fascinerande berättelser - varje berättelse är ett steg in i det okända - och som för det mesta handlar om oförklarliga försvinnanden, är dokumenterade kontrollerade och dubbelkontrollerade. Dessa och liknande händelser har vållat vetenskapen mycket huvudbry, och inte minst ställer man sig frågande till vad som händer inom Bermudatrianglen, den s.k. Djävulstriangeln, ett område i kanten av Saragassohavet i västra Atlanten där under årens lopp påfallande många fartyg och flygplan oförklarligt har försvunnit.

Den parapsykologiska forskningen känner ju till det speciella fenomen som brukar kallas "transportation" och som består i förflyttning av en levande person från ett ställe till ett annat, oberoende av väggar och stängda dörrar, alltså i själva verket en "människo-apport", och i bibeln finns många skildringar av transportationer. I apostlagärningarna berättas som bekant om aposteln Petrus väktare, att de, fastän vaktmanskapet var på sin plats, och fastän fängelset var ordentligt låst, trots allt fann de detta tomt. Här berättas ju också om Fillipus att han, sedan han döpt den etiopiske hovmannen, av "Herrens ande rycktes bort och hovmannen icke mer såg honom" utan han blev funnen i Asdod många mil därifrån. Transportation kan således vara förklaring till de hemlighetsfulla händelserna, men kan inte vara hela sanningen.

Inom Arcanum, denna fina och avancerade tidskrift, där man så fritt och kunnigt behandlar de svåraste ämnen finner man ju de verkliga sökarna och man frågar sig därför om man inte just här skulle kunna få till stånd en "sökardebatt" där var och en fick göra sig hörd, så vi tillsammans kunde hjälpas åt att söka lösa åtminstone någon eller några av dessa olösta gåtor? Det borde kunna bli högst stimulerande och berikande, eller vad säger läsekrätsen?

För att alla ska kunna följa med i debatten följer här några av Edwards fantastiska berättelser liksom en kort redogörelse av vad som skrivits och berättats om Bermudastriangeln, senast i en bestseller av Charles Berlitz.

Triangeln beräknas, grovt räknat, av Bermuda-öarna utanför amerikanska östkusten, går ner till Puerto Rico i höjd med 40-breddgraden och så upp mot nordväst till Bermuda igen.

Typiskt för allra flesta förlusterna av fartyg, flygplan och människoliv är att det trots intensiva spaningsinsatser inte påträffats minsta vrakspillra, inte ett lik, inte en oljefläck, ingenting. I vissa fall har flygare praktiskt taget varit framme vid målet, i perfekt väder och utan störningar, för att sedan inte mera avhöras. I andra fall finns radioinspelningar som visat att något helt ovanligt inträffat, kompasserna snurrar, havet ser "underligt" ut, flygarna är helt plötsligt totalt desorienterade.

Berlitz drar igenom hela provkartan av mer eller mindre tänkbara förklaringar, inklusive ingripanden av makter från yttre rymden. Att kraftiga elektro-magnetiska störningar inverkat på många av haverierna bör i alla fall vara klart.

Listan på c:a hundra försvunna fartyg och flygplan tippas i sensationsvärde av vad som hände den 5 december 1945 då en formation om fem flygplan från amerikanska marinen, på rutinmässig övningsflygning, försvann.

Ett spaningsplan med 13 mans besättning sändes snabbt upp för att leta, men det försvann också. Trots ett enormt spaningsuppdåd påträffades aldrig minsta spår av flygplanen eller deras besättningar. Här är listan på större fartyg som försvunnit totalt eller - i några fall - återfunnits intakt men utan besättning. Den kan kompletteras med de många mindre fartyg som försvunnit, inte minst ännu längre tillbaka i tiden.

1840: Rosalie, ett stort franskt lastfartyg, påträffat inom triangeln med satta segel, lasten orörd, alla besättningsmän borta.

1880: Atlanta, brittisk fregatt, 290 ombord, försvunnen inte långt från Bermuda.

1902: Freya, tysk bark, påträffad utanför Kuba med svår slagnida, delvis avmastad.

1918: Cyclops, amerikanskt förrådsfartyg på 19 000 ton, 309 ombord, bra väder, inga radiosignaler, inga spår av förlisning.

1924: Raifuku Maru, japanskt lastfartyg, sände nödsignal mellan Bahamas och Kuba, sedan borta.

1925: Cotopaxi, ångfartyg, försvann på resa från Charleston till Havanna.

1931: Stavanger, lastfartyg 43 ombord, sista medelandet från position nära Bahamas.

1932: John and Mary, tvåmastare, påträffad övergiven söder om Bermuda, seglen beslagna, skrovet nymålat.

1940: Gloria Colita, brittisk yacht, funnen övergiven min i perfekt skick söder om Mobile, Alabama.

1944: Rubicon, kubanskt lastfartyg, påträffad utanför Floridas kust övergiven av besättningen så när som på en hund.

1950: Sandra, lastfartyg, försvann spårlöst utanför Florida.

1955: Connemara IV, yacht, påträffad övergiven söder om Bermuda.

1963: Marine Sulphur Queen, lastfartyg, borta utan minsta spår.

1967: Witthcraft, motorbåt, ägaren och passageraren borta medan båten låg för ankar utanför Miami.

1970: Hilton Iartides, lastfartyg, borta.

1973: Anita, 20 000-tons lastfartyg med 32 ombord, försvunnet.

1976: Sylvia L Cssa, 15 000-tons malmfartyg med 37 mans besättning. Meddelade i oktober att de var en dag försenade, sedan försvunnet. Det enda spår som syns är några oljefläckar.

Och här kan man direkt anknyta till Edwards serie:

Vad hände hjulångaren Iron Mountain, som seglade nedför Mississippi från Vicksburg, rundade en flodkrök och försvann i fullt dagsljus? Eller den armé som marscherade längs vägen och försvann spårlöst. Vart tog de vägen?

Den siste stuveriarbetaren hade lämnat Iron Mountain. Lasten av bomull och melass fanns väl ombord. Två långa tjut från ångvisslan och ångaren gled ut i floden denna vackra junimorgon 1872. Några ögonblick senare hade hon försvunnit bakom flodkröken med en rad flottar lastade med bomullsbalor på släp efter sig.

Vad som hände med fartyget sedan det försvunnit ur sikte kommer antagligen aldrig någon att få veta. Vad hennes öde blev, så måste det ha kommit blixtnabbt och, får man hoppas, barmhärtigt.

Det första tecknet på att någonting var galet kom ett par timmar senare, då en annan hjulångare, Iroquois Chief, fick slå full back och gira mot stranden för att inte kollidera med en rad flottar som kom drivande med floden. Sådana saker hände då och då, bogserlinorna var inte av samma kvalitet som våra dagars. Besättningen anade alltså inte oråd och bärgade flottarna och tog dem långsides, medan man väntade på att Iron Mountain skulle komma.

Medan man väntade upptäckte en besättningsman på Iroquois Chief något underligt. Bogserlinan hade inte slitits av - den hade huggits av. I ett enda snitt som var alldeles färskt. Hugga av bogserlinan, sådant gjordes bara när ett fartyg befann sig i största fara...

Iron Mountain syndes aldrig mera till. Om det fattat eld hade andra fartyg sett det. Om det hade gått på grund eller sjunkit skulle tunnorna med melass och alla bomullsbalar som stuvats på däck ha översvämmat floden. Om ångmaskinerna hade exploderat skulle massor av människor uppfattat katastrofen. Men ingen hade sett någonting, ingen hade hört någonting. Trots att floden vimlade av båtar just på detta avsnitt.

Iron Mountain, en jätte till hjulångare, 55 meter lång, 11 meter bred och med utrymme för 55 passagerare förutom last och besättning, seglade rakt in i förintelsen - utan minsta spår... Och vidare.

Den 14 december gjorde man allt klart för avgång ombord på det danska skolfartyget Köbenhavn i Montevidéo. Man väntade bara på att de femtio unga sjökadetterna skulle komma från en ceremoni på det danska konsulatet i staden. Det skulle bli kadetternas sista skolresa. När de kom tillbaka till Danmark var deras utbildning fullbordad. Framtiden såg ljus ut för pojkarna, men barmhärtigt nog så var den hemska sanningen dold för dem - deras framtid skulle bara bestå i ytterligare några få timmar.

Strax före klockan 12 på dagen kom kadetterna sjungande tillbaka till sitt fartyg och det gled sakta ut ur hamnen, förbi några fiskebåtar... och försvann. Inkommande skepp som borde ha siktat henne, hade varken sett Köbenhavn eller minsta spår av henne. Köbenhavn var och förblev borta och ingen har en minsta aning om hur.

Historien kan uppräknas många fall av försvunna militärtrupper. 650 franska kolonialsoldater var på marsch mot Saigon i Indokina år 1858. De gick längs vägen över öppen mark bara 25 kilometer från staden då de försvann totalt - precis som om de utraderats från jordytan.

Moderna militärdokument berättar om ett mysterium lika förvånande som det just nämnda. Japanerna erövrade Nanking den 10 december 1939. Centrala Kina var en lamslagen gigant, hjälplös mot sina attackerande fiender. Det var därför viktigt att vinna så mycket tid som möjligt genom att försöka hindra japanernas framryckning, och därför stationerade översten Li Fu Sien sina trupper i kuperad terräng utanför Nanking.

Två timmar senare svarade truppstyrkan inte på anrop från radion. Efterspaningar visade att de lämnat sitt läger. Gevären stod uppställda utanför tälten, och små eldar visade att man just hållit på med matlagningen. Men inte en enda soldat fanns att se. De kunde inte ha deserterat allihopa över det öppna landskapet utan att bli upptäckta. Japanska dokument innehåller ingenting som tyder på att soldaterna skulle ha tagits till fånga. Och inte en enda av de 2 998 männen har synts till sedan denna ödestigra dag.

Om någon, säger Edwards, bad mig berätta om det underligaste fall av försvinnande jag känner till, så skulle jag utan tvekan referera till katastrofen med det tvåmotoriga marinflygplan som med 32 personer ombord störtade på Tahamhaglaciären år 1947. Två dagar efter kraschen hittade man planet. Det fanns mer än nog av bevis för att ingen av de ombordvarande kunde ha överlevt den fruktansvärda "front-mot-front-kollisionen" i full fart. Men var fanns de 32 människorna? En belöning på 25 000 kronor

sattes upp för den som kunde återfinna kropparna. Men ingen har någonsin sett ett spår av dem.

Och vad ska man säga om "mannen som försvann"?

Är det verkligen möjligt, att en man kan försvinna spårlöst inför många åsyna vittnen? Ena sekunden finns han där, den andra inte, uppslukad som om han aldrig existerat.

Det var den 23 september 1880. En varm höstsol svepte över de brunbrända åkrarna kring farmaren David Langs gård i Gallatin, Tennessee, USA. På gårdsplanen lekte hans båda barn Sarah 11 år och George 8 år med två trähästar som deras far haft med sig från Nashville samma dag. Vildvinet växte trots den torra sommaren, praktiskt taget över hela det nätta huset som var byggt i tegel. Runtomkring böljade horisontlinjen i mjuka svep och ett svagt rassel hördes från de torra löven.

Fru Lang och hennes make David, kom ut ur huset och David, som var på väg mot det stängsel bakom vilket hans nya halvblodshästar stod, vände sig om och hördde sin hustru ropa:

"Skynda dig tillbaka David, jag vill att du kör mig in till sta'n innan affärerna stänger".

"Kommer om ett par minuter, svarade han".

Men han kom aldrig tillbaka. David Lang var bara trettio sekunder från sitt möte med det okända.

Barnen fick se en häst och kärra komma mot huset och de slutade leka för att titta på den. De hade nämligen känt igen domare August Peck som alltid hade med sig presenter till dem. Fru Lang såg också ekipaget och det gjorde även David som höjde handen till en hälsning och började gå tillbaka mot huset.

Han hade inte tagit mer än ett halvt dussin steg förrän han försvann i allas åsyn. Fru Lang skrek. Barnen stod blickstill, alldeles för överväldigade för att fatta vad som hänt. Instinktivt sprang de alla mot den plats där David Lang sist var synlig för endast några sekunder sedan. Domare Peck och hans följeslagare, kastade sig ur sin vagn och störtade mot platsen. Alla fem kom fram till den fläck där David Lang hade försvunnit i tomma intet. Där fanns inte ett träd, inte en buske, inte den minsta lilla grop. Det fanns ingenting som kunde förklara hur David Lang hade försvunnit.

De vuxna sökte förtvivlat igenom gårdsplanen. Fru Lang blev hysterisk och hjälptes skrikande in i huset. Grannarna larmades och när kvällen kom var hela traktens folk på platsen, förgäves sökande David Lang. Varenda fläck genomsöktes, varenda centimeter mark stampades till för att försöka finna någon spricka där han kan ha fallit ner. De fann ingenting.

David Lang var borta. Han hade försvunnit mitt framför ögonen på sin familj och de två männen i vagnen. Ena sekunden fanns han där, vandrande över gården, den andra var han borta.

Under de veckor som följde fick myndigheterna vidta kraftiga åtgärder för att hålla hundratals och tusentals nyfikna borta.

Ändlösa förhör ledde bara till att de fem sett samma sak hända på samma gång. Markprov visade att platsen där David försvunnit var solid lera, utan några håligheter någonstans. Ingen begravning eller minnesgudstjänst hölls någonsin över David Lang. Hans hustru, som levde i många år efter händelsen, slutade aldrig att tro att maken en dag skulle återvända.

Vintern gick och våren, händelsen med David Lang började falla i glömska. Så en dag i april 1881:

David Langs båda barn kom fram till den plats där fadern försvunnit för sju månader sedan. De upptäckte en cirkel av gult gräs, ca en och en halv meter i diameter. Den kvällen, när de båda barnen förundrande stod med fötterna i cirkelns gräs, fick Sarah plötsligt ett infall. Sakta ropade hon på sin far.

Bleka och förstummade hörde de båda barnen plötsligt hans röst. Den kom svagt, liksom från en plats långt borta. Och rösten ropade på hjälp. Gång på gång - tills den slutligen tonade bort i en blek viskning och försvann - för alltid.

En plats där naturen verkligen är "tokig" är den berömda plats som kallas Oregon Vortex och som ligger längs sandbankerna vid Sardine-bukten, i Oregon. Vad som utmärker platsen det vet man, men varför och hur har ännu ingen kunnat svara på.

I samma ögonblick man ser platsen, är det någonting som säger en att man kommit till ett ställe i naturen där den blivit vansinnig. Skulle man befinna sig på hästryggen när man närmar sig platsen, skyggar hästen omedelbart. Fåglar ändrar plötsligt kurs och flyger bort från det underliga stället. Till och med träden ger intryck av att de står under inflytande av krafter från vilka de inte kan vika undan. Innanför denna magiska cirkel av tyngdkraft som löper amok lutar nämligen alla träd fullt tydligt mot den magnetiska nordpolen, trots att alla träd strax utanför cirkeln står rakt upp.

Denna häxkittel av magnetiska strömmar är ungefär 60 meter i diameter. Den är ganska cirkelrund, men mätinstrument visar att den exakta storleken av denna förvirrande plats varierar under perioder på 90 dagar. Innanför cirkeln ligger ett träskjul som en gång tjänstgjort som experimentlokal men övergavs år 1890 då de instrument som teknikerna använde började visa på tok.

Hela skjulet är skevt och vint men man vet inte om det är de okända krafterna innanför cirkeln som påverkar det, eller om det är sättningar i grunden.

När man kliver in i skjulet, kliver man in i en annan värld. Man känner en underlig kraft som vill tvinga en neråt, precis som om tyngdkraften plötsligt ökat. Instinktivt lutar man sig 10 grader fram mot centrum av cirkeln. Lutar man sig bakåt får man en krypande känsla av att något tvingar en in mot centrum - exakt så som alla instrument visar att något verkligen gör.

Många vetenskapsmän har gjort omfattande experiment för att kunna lösa häxkittelns gåta. De hängde tunga metallkulor i kedjor från bjälkar i skjulets tak. Besökare kan fortfarande se en av dessa kulor hänga mot marken i en vinkel som strider mot tyngdkraften. Den hänger in mot centrum. Det är mycket lätt att få den att pendla åt det hållet, men svårare att få den att svänga utåt cirkeln.

Till och med cigarettrök påverkas av häxkittelns underliga krafter. Blåser man ut ett rökmåln i den stilla luften i skjulet börjar den forma spiraler, svävar mot cirkelns mitt och försvinner.

Ett av de otroliga trick man kan få se är detta. Någon ställer ett tomt glas på ett sluttande bord, vars högsta sida vetter mot cirkelns mitt. Plötsligt börjar glaset klättra uppför bordsskivan, dragen av de mystiska krafter som ingen kan förklara. Placerar man en vanlig boll på en jämn yta vid cirkelns ytterkant, rullar bollen obevekligt in mot cirkelns mitt. Slänger man upp en massa pappersbitar virvlar de omkring i luften och dras mot mitten där de rusar runt, runt i spiraler, liksom styrda av en okänd och osynlig hand.

Denna undanskymda glänta där naturen har blivit tokig, var känd bland indianerna som frankt förklarade för de vita männen att platsen var förtrollad. De vita männen måste överbevisas om de hemliga krafternas existens, och när de blivit det började de sina undersökningar. De håller på ännu.

Kan det vara frågan om en optisk synvilla?

Med instrumentens hjälp har man bevisat att det varken rör sig om en synvilla eller en fantasi. En så enkelt verktyg som en golfklubba kan man mycket väl använda som bevis. Det är bara att ställa den i en viss vinkel från centrum, så står den av sig självt.

De fenomen som följer med de mystiska krafter som är i omlopp i häxkitteln är klart elektromagnetiska till sin karaktär. En vanlig ljusmätare som används av fotografer visar helt andra värden utanför än i cirkeln. Kompasser fungerar överhuvud taget inte alls.

Denna världsberömda "Oregons häzkittel" liknar i några avseenden en annan plats omkring åtta mil därifrån. De krafter som där är i omlopp är dock inte lika starka.

Vad det är för krafter vet man således inte. Man kan mäta dem, praktiskt taget se dem, men man kan inte förklara dem, säger Edwards.

Och vad säger Läsarna? Att levitation är en förklaring till alla dessa fenomen är väl ganska troligt, men vad är de levitation?

Med livitation förstår man att en person "leviteras", dvs lyftes mer eller mindre högt upp i luften av okända krafter. Det händer att endast personen själv lyftes upp, men det kan också hända att den stol eller det bord han sitter på lyftes upp, och då måste han följa med. Några av de bästa exempel på levitation finns i berättelsen om heliga mäns och kvinnors levitationer, där det förtäljes att så kända helgon som Francis av Assisi, den heliga Thérèse och Ingatius Loyola svävade högt ovanför jorden.

När man bedömer det problemet, får man göra klart för sig att den religiösa extasen är trancens kulmen. Det extatiska trancetillståndet befrämjar tydligen levitationsförmågan, det åstadkommer att den i extas försatta personen känner sig höjd över allt jordiskt och till en viss grad också är det under dessa ögncblick. Medvetandets porter är helt och hållet tillslutna, sinnena är dödade, alla smärtförmimmelser är eliminerade, till och med i fråga om eld.

Dessa levitationer har ofta varit ett slags flygande, alltid under religiös extas. Men parapsykologin känner ju också till många fall av levitationer hos medier, som lär ha presterat fenomenet över hundra gånger. Då mediet D D Home, som är mest känd för detta fenomen, lär också ha presterat fenomenet över hundra gånger. Han är inte bara känd för sin otroliga prestationsförmåga utan också för sin rättrådighet och ärlighet. Det kan kanske vara av intresse i detta sammanhang att ta del av följande skildring, som är ett referat av en artikel i det eleganta litterära månadshäftet "The Cornhill Magazine" i augusti 1860: "Sällsammare än dikten" av den irländske journalisten Robert Bell.

Mr Home satt närmast fönstret. I halvmörkret var hans huvud svagt synligt mot gardinen, och hans händer vilade framför honom, blekt vitglänsande. Plötsligt läde han lågmält:

"Min stol rör på sig - jag är ovanför golvet, bry er inte om mig, tala om något annat"...

Jag satt nästan mitt emot Mr Home, och jag såg hans händer försvinna från bordet och hans huvud uppslukas av den djupa skuggan på andra sidan. Efter en liten stund talade han igen. Denna gång hördes hans röst i luften över våra huvuden. Han hade höjt sig från sin stol fyra eller fem tum från golvet. Medan han höjdes ytterligare beskrev han sitt läge, vilket först var lodrätt sedan horisontalt. Han sade att han kände det som om han blivit vänd på det varsammaste sätt, som ett barn som flyttas från sin sköterskas armar.

Strax därpå sade han att han skulle passera förbi fönstret, mot vars silvergrå ljus han skulle bli synlig. Vi iakttog under djup tystnad hur hans kropp gled från den ena sidan av fönstret till den andra. Han sade att han skulle komma samma väg tillbaka, vilket han också gjorde...

Även om man hade haft de starkaste nerver hade man inte kunnat undgå att känna fruktan, men det kändes också högtidligt. Han svävade runt kretsen flera minuter, och passerade denna gång lodrätt över våra huvuden. Jag hörde hans röst bakom mig i luften, och kände någon lätt stryka mot mitt hår. Det var hans fot som tycktes ta stöd på en stol. Han tillät mig vidröra den, men då jag försiktigt lade min hand på den, lät han höra ett rop av smärta, och foten drogs undan med en märkbar rysning. Den vilade tydligen inte på stolen utan svävade fritt, och den skyggade för beröring liksom en fågel.

Han gled nu över till rummets bortesta ände, och vi kunde av hans röst döma om hans läge. Han hade nått taket, i vilket han gjorde ett lätt märke - och kom strax därpå ned och återtog sin plats vid bordet.

Denna sensationella artikel väckte på sin tid ett cerkört uppseende. Homes kanske ända märkligaste prestation, vad levitationer beträffar, ägde rum i Ashley House i närvaro av lord Adare, baron Lindsay och kapten Wynne. Här återges baron Lindsays redogörelse för denna händelse:

Sedan började Home, som varit i trance en stund, croligt vandra omkring, och gick slutligen in i rummet bredvid, i samma ögonblick hörde Lindsay en röst som viskade i hans öra: "Han kommer att fara ut genom ett fönster och in i genom ett annat" (Direktröst). Lindsay fick knappast tid att sprida denna häpnadsväckande upplysning vidare förrän de hörde hur ett fönster i rummet bredvid ksatades upp. Hans berättelse fortsätter: "Vi hörde fönstret i nästa rum lyftas upp, och omedelbart därefter såg vi Home sväva i luften ovanför vårt fönster.

Fullmånen sken in i rummet. Jag hade ryggen mot ljuset, och jag såg skuggan på fönsterbrädet och Homes fötter ungefär sex tum ovanför. Han förblev i detta läge några sekunder, lyfte sedan upp fönstret och gled in i rummet med fötterna först och satte sig.

Lord Adare gick sedan in i nästa rum för att titta på det fönster varifrån Home hade svävat ut. Det var upplyft bara 18 tum, och han uttryckte sin beundran över att mr Home hade kunnat komma igenom en så trång öppning.

Home sade, fortfarande i trance: "Jag ska visa dig" och med ryggen mot fönstret lutade han sig sedan tillbaka och skjöts ut genom öppningen med huvudet först och kroppen stel, och återkom sedan helt stilla.

Fönstret ligger drygt 70 fot från marken, i tredje våningen. Jag tvivlar starkt på att ens någon skicklig lindansare skulle vilja försöka sig på ett dyligt konststycke, där den enda möjligheten att komma över vore ett farligt hopp. Avstånden mellan fönstren var ungefär 7 - 6 tum, och framför vardera fönstret fanns det ett utstående parti på blott 12 tum, vilket tjänade som en hylla för blommor."

Lord Adare hade, oberoende av baron Lindsay, skrivit ner sin egen skildring av händelsen. Då den till fullo överensstämmer med Lindsays visar den att vittnena till denna enastående händelse har beskrivit den på samma sätt. Kapten Wynne bestyrkte de båda redogörelserna.

Vad kan det då bero på att vissa människor "leviterar", "apporterar", "profeterar", "är synska" och så vidare, och vad kan det vara som skiljer dessa personers själsliv från det vanliga - det s.k normala? John Björkhem, denne store banbrytare inom svensk parapsykologisk forskning, menar att det inte endast är parapsykologin, som har intresse av att själslivets fenomen undersöks, utan också att innan dess rätta natur är kartlagd, kan en mångfald andra vetenskaper knappast komma längre än till att insamla material och företaga en ytlig systemativering. Många områden av religionshistorien tycks ju exempelvis behärras av ideer som hör till de parapsykiska fenomenens område.

Han och andra parapsykologer menar också, att paranormala förnimmelser och paranormala orsakssammanhang är fakta, är de sannolikt inte begränsade till de sällsynta tillfällena då de antingen yttrar sig sporadiskt eller på ett iögonfallande sätt eller till de mycket speciella förhållanden då deras närvaro kan fastställas på experimentell väg. De kan ju mycket väl vara oavbrutet verksamma i bakgrunden till också vårt normala liv. Vår förståelse och våra missförstånd gentemot våra medmänniskor, våra känslöstämningar i vissa situationer, de tankar och ideer som plötsligt dyker upp utan någon inre orsak, våra oberäknliga och omedelbara reaktioner inför vissa människor, och så vidare. Allt detta kanske delvis bestäms av paranomal förnimmelser och paranormala kausala inflytanden.

"Vi är på alla håll omgivna av fenomen vilkas existens vi blundar för eller slår bort som vidskeplighet, om vi inte kan ignorera dem. Vi lever mitt inne i någon sorts "psykomagnetiskt fält" som åstadkommer sammanflöden vilka på något sätt överskrider fysikens klassiska begrepp.

Dessa mål och medel är okända för oss, men vi känner att det på ett eller annat sätt hänger samman med den strävan mot högre former av ordning och enhet som vi kan iakttaga hos utvecklingen av universum i stort, av livet på jorden, det mänskliga medvetandet samt slutligen vetenskapen och konsten".

Arthur Koestler.

Källa: Arcanum. Serie A nr 220. Anna-Lisa Helle.

MILJÖRUTAN

En representant för mänsklig teknologi var på semester, han sitter i en eka och metar, då kommer det en helt vanlig gräs- and simmande. Mannen (som är lite skrytsam) börjar tala med anden. -Vi ingenjörer---vi kan snart allt. Vi behärskar både luften och vattnet, vi kan röra oss och leva under vattnet. Vidare skryter han om alla landvinningar man gjort på land och slutligen att nu är vi på väg ut i rymden mot himlen själv. Anden lyssnar uppmärksamt hela tiden, när mannen slutligen blivit tyst kommer anden med nedan stående rimvers.

CIVILINGENJÖRENS SEMESTER

Att du behärskar vattnet det har du sagt mej nu
men jag tror jag simmar lika bra som du
att du är bra det råder ingen tvekan
men säj mej klarar du dej utan ekan.

Du flyger med olja som du ur jorden får
men ser du flugit har jag gjort i många år
du klar ar luften far omkring med fart och fräs
men du---det klarar jag med vanligt gräs.

Det där med u-båt att ni under vattnet far
där har jag hämtat mat i all min dar
du säger att ni kan mer än djuren
ja kanske---men jag dyker av naturen.

Ni far till himlen i stora rör
ja det är ju mera än vi gör
det kan väl hända att det är bra det där
men ser du---himlen har jag här.

Till slut herr människa i din båt
har du tänkt på hur du bär dej åt
jag har väl aldrig ätit dej
hur många gånger har du spiset mej?

Reinhold Carleby
UFO-Ådalen.

Det enda beständiga är förändringen

Nya kvastar sopar rent, men gamla är hemmastadda i hörnen

Livet är som en bok. Dären bläddrar genom den hastigt och slarvigt, men den vise läser eftertänksamt, eftersom han vet att han bara kommer att göra det en gång.

BESÖKTES JORDEN AV "SIRIANER" FÖR 6.000 ÅR SEDAN....?

Dogonerna i den västafrikanska staten Mali tror att människorna fått kulturens gåva av fiskliknande varelser som en gång kom till jorden från den del av rymden där stjärnan Sirius strålar och där universum enligt deras mening har sitt centrum. Det är originellt nog som världs-åskådning. Men det mest fantastiska är vad dogonerna anser sig veta om rymdgästernas hemtrakter. Deras månghundraåriga religiösa myter och riter tycks bygga på mycket ingående kunskaper om Sirius osynliga följeslagare, en vit dvärgstjärna vars existens och natur våra vetenskapsmän bara kunnat upptäcka genom att använda den moderna astronoms hjälpmedel.

Dogonerna är berömda bland de västafrikanska folken. De är berömda för sin konst (som inspirerat Picasso och Braque) och för en särpräglad kultur och livsföring, som fått en värdig skildrare i den franske antropologen Marcel Griaule. Innan Griaule dog - och bevisades den enastående hedern att bli upptagen bland dogonerna som en av deras förfäder - hade han tillsammans med kollegan Germaine Dieterlen fått ta del av detta märkliga folks allra heligaste hemligheter.

"NONNERNA"

En kvinnlig och tre manliga dogonpräster berättade för antropologerna om den himlakropp i Sirius närhet, som är världens mittpunkt, om hur världsguden sänt de fiskliknande vattenvarelser, som dogonerna kallar nonner, till jorden för att hjälpa människorna. Materialet publicerades 1950 i en vetenskaplig artikel och senare i en bok, *Le Renard pale* ("Den bleka räven"). Varken Griaule eller Dieterlen tycks ha insett vilka sensationella astronomiska kunskaper prästernas redogörelser avslöjar. Den som först upptäckt och uppmärksammat detta efter förtjänst är Robert Tempie, en ung amerikan med orientaliska studier i det akademiska bagaget. I boken *The Sirius Mystery* (Sidgwick & Jackson, London, 1976) lyfter han fram dogonernas förbluffande stjärnkunskaper i rampluset och drar själv inte mindre förbluffande slutsatser om den forntida verklighet som de speglar. Innehållet i Griaules och Dieterlens första artikel verkar så otroligt att Tempie för säkerhets skull återger den i dess helhet i sin bok.

STJÄRNAN PO

Sirius är den ljusstarkaste stjärnan på himlen. Den befinner sig på 8,6 ljusårsavstånd från solen. Men det är inte själva Sirius som dogonerna intresserar sig mest för. Runt Sirius vandrar en annan, osynlig stjärna, säger dogonerna. Det är den minsta och ändå den tyngsta av alla stjärnor. Den består av sagala, en materia som inte finns på jorden. Från den har allt liv utgått. Dogonerna kallar stjärnan "Po" efter deras namn på det minsta växtfrö de känner till. (Växten i fråga heter *Digitaria exilis* på latin).

Dogonerna har alltså aldrig sett stjärnan, och är ändå fullt förvissade om att den finns där. Det gör den också, men är garanterat osynlig från jorden för ett obeväpnat öga. I slutet av 1830-talet började en västerländsk astronom ana att den existerade. Han hade observerat att Sirius inte rörde sig i en rät linje som den borde, utan gjorde små krumbukter av och an. Han kunde inte finna någon annan förklaring än att den påverkades av en annan himlakropp som kretsade runt Sirius och med sin tyngdkraft drog huvudstjärnan än åt ena än åt andra hållet.

EN VIT "DVÄRG"

Förutsägelsen var riktig. För drygt hundra år sedan upptäckte en annan astronom Sirius följeslagare, Sirius B, med sin nya kikare. Men därmed var inte gåtan löst. Nya studier av Siriusdrabanten på 1910-talet visade att den måste vara något så märkvärdigt som en "vit dvärg", den första som man någonsin upptäckt - numera känner man till drygt 500. I vita dvärgar råder så ofantligt höga temperaturer och tryck att atomerna "krossats", kärnorna har skalats av alla sina elektroner. De består av "degenererad materia", som är så tät, så hårt sammanpackad att ett stycke, stort som en tändsticksask, från Siriusdrabanten skulle väga över ett ton på jorden, och en lika stor bit från dess inre 50 ton.

De vita dvärgarna är de minsta och tyngsta himlakroppar som är optiskt observerbara från jorden, vilket ju stämmer bra med dogonernas karaktistik av "Po"-stjärnan. De säger också att Po löper runt Sirius på 50 år. På 1930-talet beräknade astronomerna omloppstiden för Sirius B slutgiltigt till ca 50,4 år.

KORREKT BESKRIVNING

Dogonerna förklarar vidare att den lilla tunga och osynliga Po kretsar runt Sirius i en ellipsformad bana och att Sirius befinner sig i den ena av ellipsens brännpunkter. Det är en fullt korrekt beskrivning - den satellitbana som dogonprästerna tecknade i sanden för de franska antropologerna är häpnadsväckande lik den bana som astronomerna räknat fram för Siriusdrabanten. Det betyder att den stämmer med den första keplerska lagen, som uppställdes i början av 1600-talet. Det är svårt att tänka sig att denna kunskap kan ha trängt in i dogonernas föreställningsvärld från västerlandet, bortsett från att den tycks vara mycket äldre bland dem som ingrediens i urgamla myter.

Myterna förtäljer också sådant som astronomerna inte vet. De säger t.ex. att det finns ännu en stjärna som kretsar runt Sirius. Det har några astronomer misstänkt, men inte kunnat bekräfta med observationer. Dogonerna påstår vidare att deras heliga Po-stjärna vrider sig kring sin axel på ett år. Astronomerna har inget besked att ge på den punkten, men rotationstiden ett år bedöms inte som orimlig.

SJÄLVA URKÄLLAN

Varifrån har dogonerna fått sitt avancerade astronomiska "vetande" om den himlakropp som utgör kärnan i deras religion. Astronomer som konfronteras med det etnografiska materialet kan bara baxna och konstatera att det hela verkar fullkomligt ofattbart,

Den som inte nöjer sig med detta är Robert Temple. Han är frejdig nog att tro på dogonernas egen förklaring, att den är kunskap som kommit från själva urkällan, dvs Siriussystemet. Han går en lång och slingrande väg bakåt i historien för att försöka belägga att dogonernas myter kan stödja sig på direktkännedom om ett besök från rymden.

Franska etnografer har klarlagt att dogonerna vandrat söderut genom Sahara från tidigare boplatser i Libyen. Där tar Temples skapande fantasi vid. Med ett väldigt uppbåd av antika myter och antika skribenter från Herodotos till nyplatonikerna vill man visa att Siriuskulten är mångenstädes närvarande i medelhavskulturerna och att dogonerna har sina rötter i det gamla Egypten - och då börjar det onekligen brännas på allvar.

För de gamla egypterna var Sirius en mycket viktig himlakropp. Det egyptiska året började den högsommarnatt då Sirius på nytt blir synlig över horisonten efter 70 dygns frånvaro. Det sker i form av en "helisk uppgång". Den stiger upp i öster kort före soluppgången och lyser några minuter innan den smälter ihop med skenet från solen. Egypterna byggde tempel som var orienterade efter Sirius uppgång just denna dag. Anpassningen var så exakt att endast ljuset från stjärnan trängde in i det mörka templet mellan pelarraderna och föll på altaret i en tunn skälvande stråle - ett ögonblick som måste ha varit bräddfyllt av mystik och andakt.

Sirius återkomst sammanföll med översvämningsperiodens början i Nillandet och mera prosaiska uttolkare uppfattar kanske gärna det senare fenomenet som den egentliga bakgrunden till Sirkuskulten. Men icke Robert Temple. Han ser ett klart samband mellan de gamla egypternas och dogonernas föreställningar om Sirius, och erinrar bl.a om den egyptiska gudamyt, som säger att Isis - som identifierades med Sirius - hade en osynlig följeslagerska, system Nefrytis som alltså skulle kunna representera den osynliga vita dvärgstjärna som dogonerna kallar Po.

DJÄRV HYPOTES

Det är en djärv hypotes som kanske får raggen att resa sig på mången egyptolog av facket. Detsamma gäller förmodligen också Temples tankar om hur kulturen kom till Egypten. Han slår den sista bryggan i sin bevisföring från Nillandet till Mesopotamien, där den äldsta kända högre civilisationen växte fram på 3000-talet f. kr. bland landets urinnevånare, sumererna, en kultur som sedan övertogs av babylonierna.

Den babyloniske historieskrivaren Berosos (ca 250 f.Kr.) berättar sällsamma ting om vad som tilldrog sig i hans fäders land under de första härskarna. Han skriver att en med stort förstånd utrustad varelse, kallad Oannes, steg upp ur havet. Oannes hade fiskkropp, men också ben och kunde vistas på land. Varje kväll återvände han till havet som tydligen var hans rätta element. Det kom fler liknande amfibier till sumererna, som de undervisade i alla möjliga konster och vetenskaper. Oannerna kallades också "de motbjudande", troligen på grund av sitt i människors ögon vedervärdiga utseende. De finns avbildade på bl.a babyloniska jätteskulpturer. Fiskstjärtsmönstret går igen även i egyptiska bilder av gudinnan Isis.

MED EGNA ÖGON.....

Temple är övertygad om att dessa bilder föreställer något som sumererna sett med egna ögon, intelligenta amfibievarelser som kommit till jorden från ett annat solsystem, närmare bestämt Sirius, och delat med sig av sina överlägsna kunskaper åt människorna. Godtar man denna fantasifulla spekulation skulle man också ha en lösning på ett annat faktiskt mysterium - det snabbkulturgenombrott som skedde i Främre orientens stora flodområden på 3000-talet f. Kr. Sumererna, ett folk utan känd bakgrund och med ett språk som inte liknar något annat, börjar plötsligt använda skrivtecken, uppföra byggnadsverk, grunda städer, odla upp landet kring Eufrat och Tigris. Samma sak med 3000-talets förfaraoniska egypter, som kan ha haft förbindelse med sumererna. Ett stenålderssamhälle förvandlas på mycket kort tid till en välmående, tekniskt och kulturellt högtstående civilisation. Det är ett utvecklingssprång som det är mycket svårt att förklara. Temple menar att gåtans enklaste lösning är att de nya revolutionerande kunskaperna serverades på bricka av utomjordiska varelser.

"FISKENS DAG"

Det är enligt Temple minnet av detta besök från rymden för kanske 6 000 år sedan som lever kvar bland dogonerna. I sina religiösa myter har de bevarat vad de fiskstjärtade rymdvarelserna avslöjade för människorna om sitt hem bland stjärnorna. Dogonerna berättar att nonnerna kom i en farkost som först glödde som eld och sedan blev sval och vit. Den dag då rymdskeppet landade kallar de "fiskens dag". De väntar också att nonnerna skall komma tillbaka en dag.

HUR VISSTE DE ?

Vad man än må anse om Temples fascinerande spekulationer kvarstår det faktum som han utgått ifrån som ett fullkomligt mysterium. Hur har ett isolerat, "primitivt" folk som dogonerna djupt inne i det subsahariska Afrika fått sina kunskaper om ett avlägset stjärnsystem, kunskaper som astronomerna nått fram till först under de senaste hundra eller femtio åren med hjälp av fina instrument, högt utvecklad matematik och ett västerländskt skolat skarpsinne. Nog tycks Siriusmysteriet vara en hisnande vetenskaplig gåta.

OROKALKOS

I Kritias återger Platon den egyptiske prästens berättelse om en metall som han kallade Orokalkos. Den var i antediluviansk tid mycket vanlig bl.a. på Atlantis. Där, säger han, utvann de ur jorden allt som de fann där, mineral såväl som metaller, och det som nu endast är ett namn - orokalkos - utvanns på många platser på ö-kontinenten. Med undantag för guld värderades den högst av den tidens människor. En del av deras byggnader var i enkel utförande, men andra var utsmyckade med dyrbara stenar i tilltalande mönster. Citadellets yttre mur hade de klätt med mässing, muren innanför denna med tenn, och den tredje muren som omgav själva citadellet, glimmade i rött från orokalkos. I det inre av Poseidons tempel var taket inlagt med elfenben, och det var överallt smyckat med guld, silver och orokalkos. Övriga ytor på väggar och golv hade de klätt med orokalkos. Poseidons lagar fanns inskrivna på en pelare av orokalkos.

I verket "Life of Apollonius of Tyana" uppger Flavius Philostratus att Apollonius berättade om orokalkos, och att metallen utvunnits ur en gruva i Kaukasus. I forntida Orienten använde man metallen till mynt och prydnadsföremål.

Vad orokalkos är vet man inte. En del antar att det är frågan om en legering av guld med någon annan metall. Andra åter att det är en "naturlig mässing". Enighet tycks råda om att den utvanns som malm.

Det påstås också att en bit eller stycke orokalkos skall finnas i British Museum och att metallens specifika vikt är flera gånger den för härdat stål. Metallen är så hård och seg, sägs det, att den inte kan skäras ens med diamantsåg.

Kan hända hemligheten blir känd en dag och att metallen ånyo påträffas när människan på allvar börjar utforska vår planets inre. Mot bakgrund av ovanstående borde orokalkos vara en ytterst åtråvärd och behövlig metall vid konstruktion av rymdskepp för den kommande utforskningen av solsystemet.

KÄLLA: Brevcirkeln. Medlemsblad 53 - 2.69.

HIMLAVALVET

Kapitel 2

Himlavalvet välver sig som en kupol över oss. För några tusen år sedan föreställde man sig himlen som något materiellt. Hos de gamla egypterna var det himlagudinnan Nut, som böjde sig över jorden, som man på den tiden trodde var platt. Grekerna trodde att jorden var omgiven av en kristallsfär. I verkligheten är himlavalvet endast något man tänker sig. Det är just den hälft av världsaltet, som inte skymms av jordklotet. Men begreppet himlavalvet är utomordentligt användbart för praktiska ändamål. Himlavalvet kan indelas så, att en stjärnas läge i ett visst ögonblick kan anges mycket noggrant. Det är allmänt bekant att gränslinjen mellan himlavalvet och jordytan kallas horisont. Det är bara på havet som vi ser ända till horisonten och då endast när det är alldeles lungt. Annars är sikten dit mer eller mindre skymd av mångfalden av jordiska ting, hus, berg, träd osv.

Likasa känner alla till de fyra väderstrecken. Den som vill bestämma sydriktningen behöver bara vänta tills solen står som högst på himlen vid middagstid. Då kastar en lodrät stav (gnomon) sin skugga precis i nord-sydlig riktning. Tyvärr är tidpunkten då solen står som högst (kulminationen), som vi snart skall få se, underkastad förändringar under årets lopp. Men vi kan klara oss ändå genom ett knep. (Bild 3.) Vi drar två koncentriska cirklar omkring gnomonen och iakttar var spetsen av gnomonens skugga träffar cirkelarna på för- och eftermiddagen. De linjer, som går genom de båda punkterna halveras och delningspunkterna sammanbinds med ännu en linje. Därmed har vi funnit nord-sydriktningen.

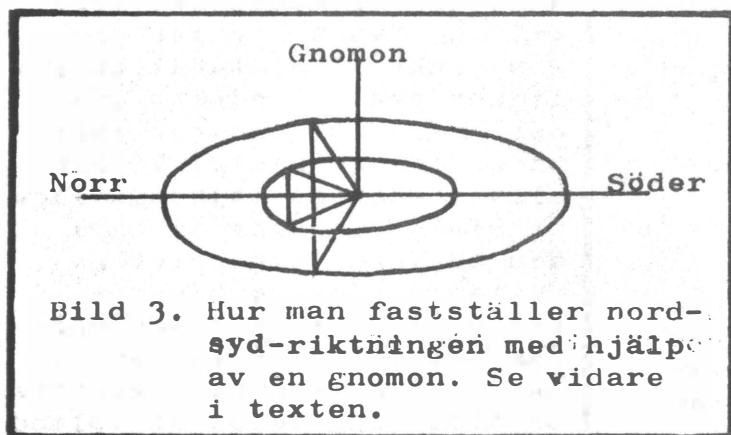

Bild 3. Hur man fastställer nord-syd-riktningen med hjälp av en gnomon. Se vidare i texten.

Det är inte bara solen utan också de övriga stjärnorna, som rör sig kring oss på grund av jordrotationen. Men om en stjärna befinner sig precis i jordaxelns förlängning, alltså i himmelspolen, skulle den inte röra sig alls. Tursamt nog finns det en stjärna nära den norra himmelspolen, som man kan se med blotta ögat. Det är den näst starkaste stjärnan i Lilla Björnens stjärnbild och kallas Polstjärnan. Den visar oss nordriktningen.

I Sverige kan man alltid se Polstjärnan när det är stjärnklart. Drar vi en linje genom de båda bakre stjärnorna i Karlavagnen och förlänger den uppåt fem gånger stöter vi på Polstjärnan. (Se Bild 4.) Visserligen ligger den på ett av-

stånd av 0,9 vinkelgrader (som knappt motsvarar två fullmånar) från den exakta polen och därför beskriver den en liten cirkel under loppet av ett dygn. Polstjärnan visar alltså den exakta nordriktningen endast två gånger på dygnet, nämligen då den står exakt över eller under norra himmelspolen. Den tidpunkten, som man kallar för övre respektive undre kulminationer finner man på tabellen på nästa sida.

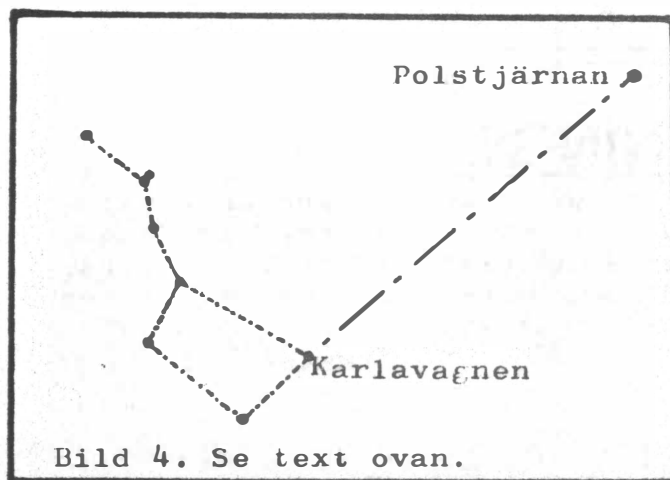

Bild 4. Se text ovan.

Datum	Övre kulminationen Polstjärnan står exakt i norr	Undre kulminationen
1 Januari	19 ^h 20 ^m	7 ^h 20 ^m
1 februari	17 ^h 20 ^m	5 ^h 20 ^m
1 mars	15 ^h 30 ^m	3 ^h 30 ^m
1 april	13 ^h 25 ^m	1 ^h 25 ^m
1 maj	11 ^h 30 ^m	23 ^h 30 ^m
1 juni	9 ^h 25 ^m	21 ^h 25 ^m
1 juli	7 ^h 25 ^m	19 ^h 25 ^m
1 augusti	5 ^h 25 ^m	17 ^h 25 ^m
1 september	3 ^h 25 ^m	15 ^h 25 ^m
1 oktober	1 ^h 25 ^m	13 ^h 25 ^m
1 november	23 ^h 25 ^m	11 ^h 25 ^m
1 december	21 ^h 25 ^m	9 ^h 25 ^m

Värdena anges med en noggrannhet på c:a 5^m och gäller approximativt under 1970-talet. Kulminationen sker c:a 4^m tidigare från dag till dag.

Bild 5. förklarar också begreppet digression. Det är det ställe på den dygns-cirkel Polstjärnan eller någon annan stjärna beskriver, där den når sitt största östliga eller västliga vinkelavstånd från den norra himmelspolen.

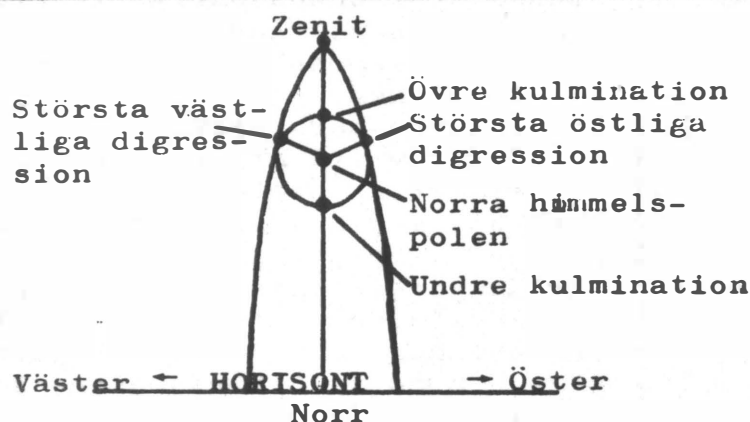
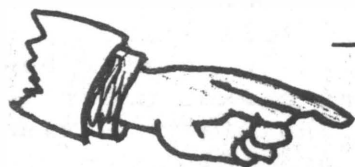

Bild 5. Den dagliga rörelsen hos en Stjärna i närheten av polen och förklaring av begreppen kulmination och största digression.

Vi har alltså till att börja med funnit nord-sydriktningen. Sedan ger det sig själv vilket som är öster och väst. Men man kan göra indelningen ännu finare genom att lägga till nordväst, sydost osv. Den punkt på himlavalvet som ligger precis lodrätt över oss är zenit, punkten rakt under oss är nadir. Vi kan alltså ange en stjärnas läge på himlen ungefär så här: den befinner sig halvvägs mellan nordost och öster (eller ostnordost) och ungefär hälften av sträckan horisont-zenit över horisonten. En sådan angivelse är ibland fullt tillräcklig. Forts.

Källa: Världsalltets lagar av Joachim Herrman Berghs Förlag.

EFTERLYSNING!

Jag skulle vara mycket tacksam om den eller de personer vill höra av sig till mej, som känner till var eller hur man kan få tag på en av Rosencreutz-Ordens skrifter, FAMA FRATERNITATIS, utgiven på svenska 1974, på förlaget Aletheia eller Amorc. Tack på förhand S.A.T. Ö.Thulegatan 43, 733 00 Sala. 0224-17771

Mats